

**Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**

Рев 933/2015
18.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца М.В. из Н.Б., чији је пуномоћник П.З., адвокат из Н.С., против туженог М.К. из Н.Б., чији је пуномоћник М.П., адвокат из З., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 559/14 од 14.01.2015. године, у седници одржаној 18.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 559/14 од 14.01.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју – Судска јединица у Новом Бечеју П 1540/13 од 15.04.2014. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да му на име накнаде нематеријалне штете због повреде угледа и части исплати износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, као и да му на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 36.300,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, све у парцијалном року. Преко досуђеног износа до траженог износа од 200.000,00 динара, тужбени захтев је одбијен.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Гж 559/14 од 14.01.2015. године, усвојена је жалба туженог и наведена првостепена пресуда преиначена у ожалбеном усвајајућем делу тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име накнаде нематеријалне штете због повреде угледа и части исплати износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом од 15.04.2014. године па до исплате. Тужилац је обавезан да туженом на име накнаде трошкова поступка исплати 55.200,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију (са неблаговременом допуном) због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију предлажући да се она одбије, а захтевао је накнаду трошкова састава овог одговора.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијски навод да је доношењем побијане пресуде учињена битна повреда тачке 12. цитиране законске одредбе је без утицаја, с обзиром да се ревизија из овог разлога не може изјавити на основу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био председник Општине Н.Б., на коју функцију је први пут изабран 2006. године и поново 2008. године, а која му је трајала до 07.07.2012. године, а сада је одборник и потпредседник скупштине АП Војводина. Тужени је у 2008. години био одборник скупштине општине Б. до 2009. године, а потом поново од 07.07.2012. године, а од 01.06.2013. године обавља функцију заменика председника Општине Н.Б.. Тужилац је члан Демократске странке, а тужени члан Српске напредне странке. Дана ...године, у дневном листу К. у тексту са насловом „Запретио убиством да би остао на власти“ и поднасловом „Остављен В. запретио лидеру локалног ЛДП у Н.Б. због тога што је направио власт са напредњацима а не са демократском странком“, објављен је текст и то у антерфилеу, који гласи: „СНС – В. имао плату 300.000,00 динара“ следеће садржине: М.К. из СНС каже да је бивши председник М.М.В. остао упамћен по изузетно бахатом понашању, плата му је, како каже, била 300.000,00 динара, према подацима општинске управе у 2012. години, али то није све. Оставили су за собом астрономске трошкове ручкова и вечера по угоститељским објектима, телефонски рачуни су износили до 70.000,00 динара месечно, а користили су се службеним телефонима који коштају и по 1.000 евра. Огромна средства су трошена ненаменски – каже К.“. Тужени, погрешно наведен као М. је ову изјаву новинарима наведеног дневног листа дао телефонским путем. Такође је утврђено да у 2012. години није покренут истражни поступак у вези ненаменског трошења буџетских средстава Општине Н.Б. и да тужени није путем дневне штампе и других медија демантовао наводе из наведеног текста листа, за које податке је сазнао читањем Н.и. бр.... из августа ...године. Утврђено је да су телефонски рачуни тужиоца за коришћење службених телефона током 2012. године били различитих месечних износа, али мањих од 70.000,00 динара, осим за август месец од 71.567,00 динара; да тужиоцу нису купљени мобилни телефони у вредности од око 1000 евра, већ тадашњем заменику председника општине и да су трошкови угоститељских услуга за цело руководство СО Н.Б. за 2012. годину износили 5.125.291,40 динара, које рачуне потписује неко од функционера општине, па и тужилац док је био председник општине. Тужилац је у периоду од 01.01.2012. до 31.10.2012. године, остварио нето зараду у укупном износу од 987.894,74 динара, а поред зараде је остваривао и накнаду по основу ауторског права и уговора о делу у периоду јануар – август месец 2012. године у износу од укупно 820.762,10 динара, тако да су његова месечна примања по оба основа само у априлу месецу износила 326.262,27 динара, а у преосталим месецима 2012. године, мање од 300.000,00 динара месечно.

На основу саслушања тужиоца, суд је утврдио да су га по објављивању спорног текста у листу К., синови старости од ... и ... година, питали хоће ли га хапсити због тог натписа за који су чули од својих другова, да су му се суграђани приликом сусрета обраћали са изјавама „каква си ти лопурда кад имаш 300.000,00 динара плату а неки људи једва преживљавају“? и да је због овога трпео душевне болове због повреде угледа и части. Пре објављивања спорног текста, у Н.и. број ..., од августа месеца ... године, објављен је текст под насловом „За бившег председника десет пута већа плата од просечне плате Н., а у поднаслову текст „Претходни председник општине М.В. имао је 300.000,00 динара месечно примања, док је у то време просечна плата у општини била око 35.000,00 динара“ и текст „Високи телефонски рачуни председника М.В.“.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, а у контексту чињенице да тужени није пружио упоредне податке о висини трошкова репрезентације по угоститељским објектима и трошкова телефонских рачуна за коришћење службених мобилних телефона функционера у Општини Н.Б., првостепени суд је закључио да су наводи у спорном тексту дневног листа К. од ... године, делимично тачни и то само у погледу чињеница која се односе на тужиочеву зараду, али да остали наводи нису тачни. Полазећи од тога и чињенице да је тужилац као угледни грађанин Општине Н.Б. у чијој средини живи и ради и коме су грађани те општине два пута поклонили поверење да буде на њеном челу, сматрао је да су тужиоцу повређени углед и част објављивањем наведеног текста у јавном гласилу, због чега је он претрпео душевне болове; па му је на основу члана 200. Закона о облигационим односима (ЗОО), досудио новчану накнаду у износу од 50.000,00 динара.

Другостепени суд је побијаном пресудом одбио тужбени захтев тужиоца зато што је на основу утврђеног чињеничног стања извео закључак да наведени текст у листу К., садржи чињеничне исказе који нису неистинити у делу који се односи на висину тужиочевих рачуна за коришћење службених телефона (јер је наведено да су рачуни износили до 70.000,00 динара, а утврђено је да је за август месец 2012. године износио 71.567,00 динара) и на цене набављених службених мобилних телефона од 1.000 евра (јер је заменику председника општине купљен мобилни телефон у тој вредности). Закључивши надаље да није у потпуности тачан само чињенични исказ у погледу висине тужиочеве зараде од 300.000,00 динара месечно, с обзиром да су тужиочева укупна месечна примања само у једном месецу – априлу 2012. године била у приближној висини, али да та непрецизност не може бити основ за досуђивање тражене накнаде. Правилно налазећи да наведени новински текст у претежном делу садржи тачне чињеничне исказе, а вредносне судове само у делу изјаве туженог да је претходна општинска управа огромна средства трошила ненаменски, што по правном становишту другостепеног суда није усмерено на омаловажавање личности тужиоца, већ представља критику његовог рада као председника општине, али притом не садржи увредиве изразе и непристојне речи. Због тога је закључио да тужиоцу не припада тражена новчана накнада за душевне болове због повреде угледа и части, односно повреде права личности у медијима на основу члана 200. ЗОО.

Поред тога што прихвата изложену правну аргументацију другостепеног суда, Врховни касациони суд налази да је побијана пресуда правилна из разлога што наведени новински текст заправо спада у домен политичке расправе овде парничних странака јер су обојица јавни функционери и политичари. Ова лица у домену медија и јавности морају имати већи степен толерантности од других лица – грађана. Због тога су границе прихватљиве критике и излагање информација које се тичу вршења јавних и политичких функција тих лица шире јер је реч о носиоцима јавних и политичких функција.

Управо из ових разлога нису основани ревизијски наводи тужиоца да му припада накнада нематеријалне штете због душевних болова које је претрпео повредом части и угледа објављивањем наведеног новинског текста који по њему садржи вредносне судове који превазилазе критичко мишљење јер наведени текст у знатном делу садржи чињеничне исказе који су у претежном делу тачни, чије објављивање у ширем смислу спада у политичку расправу некадашњег и садашњег јавног функционера из исте општине – овде парничних странака, па представља вид прихватљиве критике тужиоца као политичара, а не њега као грађанина.

Правилно је донета и одлука о трошковима поступка на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

Како трошкови одговори на ревизију не спадају у оне трошкове који су потребни за вођење парнице на основу члана 154. став 1. ЗПП, то је одлучено као у ставу другом изреке.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**